

Δεν Ψηφίστηκε Ούτε Για Τον Πόλεμο

Ούτε Για Τα Πολεμικά Μνημόνια

Στα πλαίσια του σκληρού ταξικού πολέμου –σκληρού πλέον, μόνο από την πλευρά του επιτιθέμενου πόλου, του κεφαλαίου– που μαίνεται την εικοσαετία στη γωνιά του πλανήτη που ζούμε, το πολιτικό προσωπικό του στο βιοτικό επίπεδο της εργατικής τάξης. κεφάλαιο επεισόδιο της πολύπλευρης επίθεσης στον πόλο της εργασίας. Από τη στιγμή που το κεφάλαιο πέτυχε την άνευ προηγουμένου καταβράθρωση του άμεσου και του έμμεσου μισθού, αναβάθμισε ποιοτικά το οπλοστάσιό του απέναντι στην πάλαι ποτέ μαχητική εγχώρια εργατική τάξη. Ο στόχος πέρα από τη σταθερή συγκράτηση του μισθού και των αναπαραγωγικών δαπανών, ήταν πια η **πλήρης αναδιαμόρφωση** της εργατικής υποκειμενικότητας, έτσι ώστε να προσδεθεί το προλεταριάτο ως ξερή εργασιακή δύναμη, ατομικοποιημένο και αποδυναμωμένο στο άρμα της καπιταλιστικής «ανάπτυξης» με την αναδιάρθρωση να βρίσκεται σε πλήρη εξέλιξη.

τελευταία

έτυχε να γεννηθούμε και να

κεφαλαίου δεν επιχείρησε απλά να επιτεθεί

Αυτό ήταν, ίσως, το πρώτο και το περισσότερο επίπονο για το

επίθεσης στον πόλο της εργασίας. Από τη στιγμή που το κεφάλαιο πέτυχε την

Τα διάφορα στάδια της επίθεσης μπορούν να συνοψιστούν:

- 1) Στη γενναία μείωση του άμεσου και του έμμεσου μισθού στα πρώτα μνημονιακά χρόνια.
- 2) Στην αποδιάρθρωση και την αποδυνάμωση της διεκδικητικής ισχύος της εργατικής τάξης, όπως παραδοσιακά εκφραζόταν μέσω των θεσμικών/συνδικαλιστικών διαμεσολαβήσεων (χρόνια κυβέρνησης συριζα-αρχή κυβέρνησης ΝΔ).
- 3) Στην εμπορευματοποίηση των συναναστροφών στον δημόσιο χώρο μέσω της κυριοποίησης των γειτονιών και της περιφράξης πανεπιστημιακών, και μη, δημόσιων χώρων (πρώτος χρόνος κυβέρνησης ΝΔ).
- 4) Στον πειθαρχικό παροξυσμό που έφερε η κρατική διαχείριση της πανδημίας και αφορούσε είτε την επιτήρηση της κυκλοφορίας του εμπορεύματος εργασιακή δύναμη στον δημόσιο χώρο (βλ. λοκντάουν) είτε τους όρους πρόσβασης στην κατανάλωση, την εργασία και τις αναπαραγωγικές δαπάνες (βλ. υγειονομικό απαρχαίνω/υποχρεωτικός εμβολιασμός).
- 5) Στην απαξίωση του πραγματικού μισθού με νέα μέσα ώστε να βρίσκεται πάντα στο όριο της απλής επιβίωσης, ακόμα κι αν η ονομαστική του τιμή μένει σταθερή ή αυξάνεται (βλ. πληθωριστική κρίση).

Παραπάνω μπορούμε να παρατηρήσουμε μόνο την εκκίνηση στον χρόνο των επιμέρους στοιχείων της επίθεσης στην εργατική τάξη, η οποία συνεχίζει να διεξάγεται ταυτόχρονα γύρω απ' όλα τα σημεία. Επιπλέον, τα μέτρα της δημοσιονομικής, της υγειονομικής και κάθε άλλου είδους πειθαρχησης δεν αποτελούν εγχώρια πατέντα, αλλά γίνονται στο φόντο της **συνολικότερης επίθεσης** στη διεθνή εργατική τάξη, η οποία κατά τόπους (βλ. για παράδειγμα Ρωσία/Ουκρανία, Ισραήλ/Παλαιστίνη) παίρνει και τη μορφή της μαζικής φυσικής εξόντωσης προλεταρίων.

Όπως προαναφέραμε, στόχος τόσο του δικού μας όσο και των άλλων καπιταλιστικών κρατών είναι να προσδέσει στο μέτρο του δυνατού τη φθηνή και πειθαρχημένη εργασιακή δύναμη στο άρμα της καπιταλιστικής ανάπτυξης. Για να πετύχει αυτόν τον άμεσα συνδεδεμένο με τη νομιμοποίησή του στόχο το καπιταλιστικό κράτος, αφού πρώτα διαχωρίσει τους προλετάριους στον βαθμό που αδυνατούν να αναγνωρίσουν έμπρακτα τα κοινά τους συμφέροντα, τους **ενοποιεί** εκ νέου σε **εθνική βάση** για να αντιμετωπίσουν την «εθνική απειλή», είτε αυτή βρίσκεται εκτός εθνικών συνόρων, αλλά το κυριότερο είτε βρίσκεται στο εσωτερικό τους.

Το τσιμέντωμα της εθνικής ενότητας γίνεται πάντα στη βάση της ασφάλειας και η «ύψιστη απειλή» για τον ομογενοποιημένο χυλό της κοινωνίας των πολιτών ενός έθνους-κράτους ήταν και παραμένει το «εξωτερική απειλή» των ανταγωνιστικών καπιταλιστικών κρατών. Σε μια συγκυρία όξυνσης των διακρατικών ανταγωνισμών, αλλά και γενίκευσης των πολεμικών συγκρούσεων παγκόσμια, η ΕΕ σχεδιάζει τον επανεξοπλισμό της μέσω του προγράμματος ReArm Europe 2030. Η μακρά περίοδος της καπιταλιστικής ειρήνης δίνει τη θέση της στην πολεμική προετοιμασία. Τα ευρωπαϊκά κράτη δεν επενδύουν φυσικά μονάχα στην τεχνολογική αναβάθμιση της αμυντικής τους βιομηχανίας και των συστημάτων οπλισμού, αλλά προωθούν τη **συνολική αναδιάταξη** του τακτικού τους στρατού τόσο με την ισχυρότερη σύνδεση των τεχνολογικών/επιστημονικών καινοτομιών με το στρατιωτικό/βιομηχανικό σύμπλεγμα όσο και με την επανεκπαίδευση των πολιτών τους σε νέα συστήματα οπλισμού. Και την ώρα που σε όλη την Ευρώπη ενισχύουν με κάθε τρόπο τον θεσμό της στρατιωτικής θητείας, τα πολεμοκάπηλα καθάρματα δίνουν τα ρέστα τους σε милитарιστικές κορώνες, με τον εγχώριο υπουργό πολέμου να κάνει πρώτος την αρχή, ζητώντας μας «επιστροφή στο πνεύμα αυτοθυσίας» μανουριάζοντας κιόλας που «δεν αντέχουμε να δούμε φέρετρα με τη σημαία επάνω».

Όλα αυτά δε σημαίνουν πως τα καπιταλιστικά κράτη σκοπεύουν αύριο κιόλας να στείλουν την εργατική τάξη στην πρώτη γραμμή του μετώπου –παρότι κάτι τέτοιο δεν είναι απίθανο– παρ' όλα αυτά ο επανεξοπλισμός τους αποτελεί για αυτά win-win situation,

καθώς το τεράστιο δημοσιονομικό του βάρος αργά ή γρήγορα θα πέσει στις πλάτες του προλεταριάτου. Και μπορεί στα μέρη μας η πολιτική απαξίωσης να είναι παλιά υπόθεση, όμως για τις χώρες του ευρωπαϊκού «κέντρου» τα **πολεμικά μνημόνια** του Rearm Europe έρχονται να (επαν)εισάγουν τις πολιτικές λιτότητας με άλλα μέσα. Το προλεταριάτο βρίσκεται έτσι *διπλά υποτιμημένο και πειθαρχημένο*, γιατί από τη μία πειθαρχεί ως εθνικό, αξιόμαχο σώμα στα πλαίσια της πολεμικής προετοιμασίας και από την άλλη είναι αυτό που αναγκαστικά θα επωμιστεί το κόστος των εξοπλιστικών προγραμμάτων, όταν αυτά θα αρχίσουν να γίνονται δημοσιονομικά βαρίδια.

Το ελληνικό κράτος δεν ακολουθεί απλά τις εξελίξεις στον ευρωπαϊκό χώρο, αντίθετα βρίσκεται την τελευταία πενταετία **στην πρώτη γραμμή** του επανεξοπλισμού και με το πρόσφατα κατατεθειμένο νομοσχέδιο Δένδια επιχειρεί να πετύχει την αναδιάρθρωση του τακτικού του στρατού. Με λίγα λόγια το εγχώριο πολιτικό προσωπικό ψάχνεται να μας κάνει κρέας στα κανόνια της πολεμικής του μηχανής και τα κανόνια αυτά δεν ψήνεται να τα γεμίσει με κακής ποιότητας αλεσμένο κρέας αλλά με ντελικάτες κοπές.

Από την υποχρεωτική στρατιωτική εκπαίδευση...

«[...] η κυβέρνηση και η συντριπτική πλειοψηφία του πολιτικού συστήματος και των ελλήνων πολιτών πιστεύει στο στρατό των πολιτών. Είναι συνταγματική ευθύνη του κάθε Έλληνα, της κάθε Ελληνίδας να υπερασπίζεται την πατρίδα. Δεν είναι μόνο τα άξια επαγγελματικά μας στελέχη και δεν προβάλλουμε το πρότυπο ενός μισθοφορικού στρατού που έχουν επιλέξει άλλες δυτικές χώρες, δεν είναι αυτή η παράδοση μας.»

«Δεν είναι ανόητοι όσοι φοράνε την τιμημένη στολή του Έλληνα στρατιώτη και πάνε στα σύνορα και ευφυσείς όσοι μεταφέρουν χαρτιά ιδιωτών και απαλλάσσονται.»

N. Δένδιας

Εντός των ταξικά διαιρεμένων καπιταλιστικών κοινωνιών είναι γνωστό ότι ο ταξικός πόλεμος δεν διεξάγεται πάντα με όρους εμφανών και μαζικών συλλογικών διεκδικήσεων και εντός των κοινωνικών κινήματων. Μια σειρά καθημερινών υπογείων και «ατομικών» προλεταριακών αρνήσεων πονοκεφαλιάζουν τα αφεντικά. Αυτός είναι και ο βασικός λόγος που η στρατηγική τους προσανατολίζεται πλέον στην πειθάρχηση του μεμονωμένου εργάτη και, όπως προείπαμε, στην αναδιαμόρφωση της προλεταριακής υποκειμενικότητας συνολικά.

Μια από τις πιο διαδεδομένες πρακτικές εντός του νεανικού προλεταριάτου τα τελευταία 20 πλάς χρόνια αποτελεί η αποφυγή της στρατιωτικής θητείας με τη χρήση του «τρελόχαρτου». Πρέπει κανείς να φτάσει αρκετά μακριά από τους κύκλους κοινωνικοποίησης του, για να βρει κάποιον που να μην είναι γιωτάς. Φυσικά τα στρατιωτικά επιτελεία και οι στατιστικές υπηρεσίες τους όλα αυτά τα χρόνια, παρότι δεν μας ανακοίνωναν τίποτα, έκαναν συστηματική καταγραφή των γιωτάδων, σε βαθμό που όχι μόνο γνωρίζουν τον αριθμό τους, αλλά και τους λόγους απαλλαγής (ψυχολογικούς ή σωματικούς) και επιπλέον, ακόμα και τους γιατρούς που εισηγήθηκαν την απαλλαγή (ιδιώτες ή δημόσιοι).

Εντός των «κοινοτήτων» των γιωτάδων, που σίγουρα δεν είναι ούτε ομοιογενείς, ούτε αμιγώς προλεταριακές υπήρχε ως τώρα μια εξαιρετικά διαδεδομένη πλάνη ότι, αν εμείς δεν θέλουμε μία να πάμε στρατό, αυτοί δεν μας θέλουν δέκα. Το νομοσχέδιο Δένδια έρχεται να μας διαψεύσει και να μας δείξει ότι τα αφεντικά στο πεδίο του ταξικού ανταγωνισμού μελετούν και την παραμικρή μας κίνηση.

Ένα επιπλέον πράγμα που βλέπουμε στο νομοσχέδιο του Δένδια είναι ότι το κράτος είναι έτοιμο να αξιοποιήσει δημιουργικά το σύνολο των πρακτικών που έχει εξασκήσει τα τελευταία χρόνια για να χτυπήσει την εργατική τάξη προκειμένου να δημιουργήσει, σύμφωνα με τα δικά τους λόγια, ένα στρατό πολιτών έτοιμο για μια επικείμενη σύγκρουση. Στοχοποιεί από τη μία τους απειθαρχους γιωτάδες, επιβραβεύει από την άλλη τους πειθαρχημένους φαντάρους, κάνοντας πιο ελκυστική τη θητεία τους συνδέοντας την με την κατάρτιση και τον καριερισμό. Ταυτόχρονα επανεκπαιδεύει εθελοντές και επιχειρεί να εξορθολογίσει τον στρατό στον βαθμό που μπορεί να είναι αξιόμαχος και εναρμονισμένος με σύγχρονες οπλικές τεχνολογίες.

Έτσι, για την απόκτηση του τρελόχαρτου εκεί που μέχρι τώρα χρειαζόσουν 2 χρόνια για την απαλλαγή, τώρα θα θέλεις 5 και θα αντιμετωπίζεις τουλάχιστον κάθε χρόνο διαδικασία κρίσης, ενώ οι γνωματεύσεις δημόσιων ή ιδιωτικών ψυχιάτρων πάνε κουβά· μόνο γνωματεύσεις επιμελητή Α' ή διευθυντή δημόσιου νοσοκομείου θα παίξουν πια. Οι επίδοξοι τρελογιωτάδες θα αντιμετωπίζουν, τελικά, για την οριστική απαλλαγή ή ψυχομετρικά τεστ και νοσηλεία ή την αξιολόγηση και πιστοποίηση από τον δημόσιο φορέα του ΚΕΠΑ, φορέα που θα παίξει μια χαρά τον ρόλο του ως κόφτης τρελόχαρτων, ακριβώς όπως εδώ και χρόνια παίζει τον επαίσχυντο ρόλο του ως κόφτης συντάξεων και επιδομάτων αναπηρίας.

Η αναδιάρθρωση του στρατού προβλέπει ένα κανονιστικό πλαίσιο τυποποίησης και πιστοποίησης δεξιοτήτων, όπου όσοι κάνουν ολοένα περισσότερα σεμινάρια έχουν διαφορετική *στρατιωτική εμπλοκή* από όσους «αποφεύγουν» τη θητεία. Το πρόγραμμα «Αχιλλέας» είναι πλαίσιο συνεχούς στρατιωτικής κατάρτισης μέσα και έξω από τη θητεία. Περιλαμβάνει ειδικότητες, σεμινάρια, πιστοποιήσεις (τεχνικές, ψηφιακές, επιχειρησιακές), ώστε ο στρατεύσιμος να παραμένει «αξιοποιήσιμος» και μετά την απόλυση. Αχνοφαίνεται η πύκνωση της α λα black mirror πειθάρχησης της καθεμιάς μας εξατομικευμένα: Έχεις κάνει αρκετά σεμινάρια κατάρτισης; Αν ναι, δεν θα είσαι στην πρώτη γραμμή του πολέμου με τους άλλους «άχρηστους». Αποφεύγεις να υπηρετήσεις και το παίζεις τρελίτσα; Τότε για 6 και χρονάκια δεν μπορείς να πιάσεις μόνιμη δουλειά, ούτε έχεις πρόσβαση στα προνόμια που έχουν όσοι κάνουν τα στρατιωτικά σεμινάρια. Άλλωστε, αφού το προλεταριάτο δεν ψήνεται να δουλέψει για μισθούς πείνας ή να πεθαίνει στα εργοτάξια, επιβάλλεται να απασχολείται σώνει και ντε, είτε αυτό είναι κατάρτιση σε επιμέρους ειδικότητες του στρατού, είτε είναι ασκήσεις πολεμικής ετοιμότητας στα ανά την Ελλάδα στρατόπεδα. Για το κεφάλαιο, όπως ξέρουμε, αργία μήτηρ πάσης κακίας!

Η πιστοποίηση των απαλλαγών για τρελόχαρτο από ΚΕΠΑ μας προϊδεάζει για άσχημα σενάρια για τους απειθαρχους γιωτάδες, σενάρια για τα οποία είμαστε ψυλλιασμένες ήδη από την πανδημική κρίση, το προηγούμενο επεισόδιο της επίθεσης του κράτους στον μισθό, τότε που τα υγειονομικά πιστοποιητικά έγιναν το εργαλείο, ώστε χιλιάδες προλετάρια και προλετάριοι να πεταχτούν στην ανεργία. Αν υπάρχει οποιαδήποτε απορία ή αμφιβολία πώς όλες αυτές οι ψηφιακές πλατφόρμες μας κάνουν τη ζωή ακόμα δυσκολότερη, η Βίβλος Ψηφιακού Μετασχηματισμού 2020-2030 μας τα κάνει ταληράκια. Τα ιατρικά δεδομένα καταγράφονται πλέον ψηφιακά στον **Εθνικό Ηλεκτρονικό Φάκελο Υγείας (ΕΗΦΥ)** και μπορούν να διασταυρωθούν με άλλες πλατφόρμες, ενώ ο νέος **Προσωπικός Αριθμός Πολίτη/νέα ταυτότητα** ενώνει όλα τα δημόσια μητρώα και επιτρέπει στο κράτος να εντοπίζει κάθε πολίτη σε όλες τις βάσεις δεδομένων (π.χ. φορολογική/πιστοληπτική εικόνα χρέους, κοινωνικής ασφάλισης, ψηφιακός φάκελος ασθενών). Η πειθαρχία στη στράτευση γίνεται έτσι άλλη μία συνιστώσα της αξιολόγησής μας στα πλαίσια του social credit system, τη στιγμή που το data linking δίνει στο κράτος τη δυνατότητα να δει μια «ενιαία εικόνα» της καθεμιάς μας πολύ πιο εύκολα και πιο γρήγορα από ό,τι στο παρελθόν.

Μπορεί το νέο νομοσχέδιο να μην προβλέπει ακόμα η στρατιωτική κατάταξη/παρουσία να γίνεται αυστηρά μέσω ψηφιακών ειδοποιήσεων και να μην εισάγει πρόστιμα αν δεν απαντήσεις σε SMS/app, όπως κατέληξε να γίνεται μετά από τέσσερα σχεδόν χρόνια πολέμου στην ουκρανία για να αντιμετωπιστεί η εκτεταμένη ανυποταξία/λιποταξία, ωστόσο ο εγγχώριος ανυπότακτος εγκλωβίζεται ήδη στη ψηφιακή δυστοπία, από τη στιγμή που ο ψηφιακός μετασχηματισμός του κράτους (gov.gr, προσωπικός αριθμός, ηλεκτρονική επικοινωνία) αφήνει τεχνικά ανοιχτό το πεδίο αυτό για μελλοντική χρήση.

Η милитарιστική περικύκλωση αγγίζει κι άλλες πτυχές της ζωής του προλετάριου, πέρα από την υποτίμηση του γιωτά στην αγορά εργασίας. Το έριξες στις καταλήψεις, την πολιτικοποίηση και την αλήτικη ζωή όσο είσαι φοιτηταριάτο; Αφού δεν ενέδωσες στη κακομοίρικη ζωή του σκυφτού πειθαρχημένου φοιτητή, αφού εξάντλησες το ν+2, σου χρεώνεται και η υποχρεωτική στράτευση στα 25 (αντί για τα 27 που ήταν μέχρι τώρα), εκτός από τη διαγραφή σου από τη σχολή. Ο απόφοιτος λυκείου θα πάει στρατό το αργότερο μέχρι τα 21 κι αν τσιμπήσει το κερασάκι για μειωμένη θητεία, ο στρατός θα τον τσιμπήσει από τα 19, ενώ ο ανυπότακτος (εσωτερικού ή εξωτερικού) θα αντιμετωπίζει πολύ πιο αυστηρούς όρους για την εξαγορά της θητείας του.

Τα νέα ψηφιακά συστήματα διοίκησης, ελέγχου και επιτήρησης που εισάγει στην πολυδιαφημισμένη εκσυγχρονισμένη εκπαίδευση το Υπουργείο Πολέμου, drones επιτήρησης και κρούσης, συστήματα anti-drone, ο δικτυοκεντρικός πόλεμος, οι θερμικές κάμερες, οι αισθητήρες υψηλής τεχνολογίας, τα συστήματα γεωεντοπισμού δεν προορίζονται να βλέπουν τον εχθρό (μόνο), αλλά εξίσου **και τους «δικούς» μας**: ποιος καθυστερεί, ποιος δεν εκτελεί σωστά, ποιος την κάνει από το μέτωπο. Και πριν φτάσουν να δοκιμαστούν όλα αυτά πάνω στα σώματα των ένθεν και κακίθεν ανυπότακτων, φυγόστρατων και λιποτακτών φαντάρων δοκιμάζονται στα σώματα των μεταναστριών που παγιδεύονται στα δίχτυα της «νέας συνωριακής αρχιτεκτονικής της Ελλάδας», κράτος που πρωτοπορεί στην περιπολία των συνόρων με καινοτόμα smart AI τεχνολογία.

Έτσι γίνεται ώστε ο «Χάρτης Μετάβασης των Ενόπλων Δυνάμεων στη Νέα Εποχή» να έχει βλέψεις και θέσεις και για τις προλετάριας. Ενεργοποιεί μια ξεχασμένη διάταξη του '77, ώστε να βάλει μπροστά την εθελοντική –για αρχή και βλέπουμε– στράτευσή τους, στα πλαίσια ενός νομοσχεδίου που δεν επιχειρεί απλά να εξορθολογίσει τη θητεία και τη δομή του στρατού, αλλά να προσαρμοστεί στον τρόπο που διεξάγονται οι σύγχρονες πολεμικές συγκρούσεις. Με φεμινιστικά προσχήματα το κράτος επιχειρεί να διευρύνει και να αναβαθμίσει τον ρόλο των γυναικών στην πολεμική μηχανή, χωρίς να καταργεί, βέβαια, τελείως αυτό που στη σεξιστική κουλτούρα θεωρείται «παραδοσιακός γυναικείος ρόλος» στον πόλεμο. Αντ' αυτού προσπαθεί να φτιάξει ένα σώμα προλετάριας οι οποίες μπορούν ανά πάσα ώρα και στιγμή να συνεισφέρουν σε ό,τι είναι απαραίτητο για το καπιταλιστικό κράτος. Είτε ως χειρίστριες drones, είτε ως πολιτικό προσωπικό του στρατού, είτε απλά ως εργάτριες προκειμένου να μη σταματήσει η παραγωγική μηχανή του καπιταλιστικού κράτους εν καιρώ πολέμου.

Κοντά σε αυτά, μετά την αρχική θητεία ένα κάρο ρόλοι, πρωτότυποι, αλλά και προϋπάρχοντες – οι έφεδροι που θα μένουν στα διάθεση του «γενικού επιτελείου» μέχρι τα 60 ως «πολίτες-οπλίτες», οι εθελοντές έφεδροι που καταλήγουν ενεργοί έφεδροι, οι πτυχιούχοι των διαφόρων προγραμμάτων του στρατού (εντός και εκτός θητείας), οι πολιτοφύλακες κ.α.– έρχονται στο προσκήνιο για να βαθύνουν το έρεισμα του στρατού και της милитарιστικής λογικής στην κοινωνία και να εκτελέσουν τις βρωμοδουλειές που απαιτεί το νέο πολεμικό καθεστώς που μας ετοιμάζουν. Τέτοιοι τύποι ήδη στελεχώνουν τις παραστρατιωτικές ομάδες που κυνηγούν μετανάστες σε καιρό «ειρήνης» και δεν έχουμε καμία αμφιβολία ότι αυτοί θα στελεχώσουν τις παραστρατιωτικές ομάδες που θα διεκπεραιώσουν το ανθρωποκυνηγητό της **εξαναγκαστικής επιστράτευσης** σε καιρό ανοικτού πολέμου.

Αν μια από τις δύο στρατηγικές πτυχές της στρατιωτικής αναδιάρθρωσης είναι το **μάντρωμα** εντός του στρατώνα όσο γίνεται περισσότερων προλετάρων εντός ενός κοινωνικού τοπίου που φέρνει όλο και πιο πολύ σε στρατόπεδο, η άλλη είναι πως όλους εμάς μας προορίζουν πλέον μόνο για στρατό ξηράς, δηλαδή στην τελική για **αναλώσιμους στην πρώτη γραμμή**. Οι προλετάριοι με στολή θα τροφοδοτούν με φρέσκο αίμα τα πολεμικά μέτωπα που έχουν κατά νου να ζεστάνουν τα επιμέρους εθνικά κεφάλαια-βαμπίρ και τα κράτη τους.

Προλεταριακές απαντήσεις και αρνήσεις σε καιρούς πολεμικής προετοιμασίας !

Όπως προείπαμε η εκ νέου υποτίμηση της εργασιακής δύναμης μέσω των πολεμικών μνημονίων και η προετοιμασία για πόλεμο πάνε πακέτο. Ο τρόπος με τον οποίο αξιοποιούν τα καπιταλιστικά κράτη τα εξοπλιστικά προγράμματα και η ταυτόχρονη αυστηροποίηση της στρατιωτικής θητείας απαιτούν από το προλεταριάτο πολύμορφες απαντήσεις. Δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να ξεχνάμε πως ακόμα κι αν δε βρισκόμαστε στο μέτωπο, ο πραγματικός πόλεμος –**ο ταξικός πόλεμος**– δε σταματάει. Αυτό είναι κάτι που τα αφεντικά το γνωρίζουν καλά και γι' αυτό άλλωστε προετοιμάζονται να βγουν νικητές τόσο στη συνθήκη του καπιταλιστικού πολέμου όσο και στη συνθήκη της καπιταλιστικής ειρήνης.

Η χρήση του ειδικού όρου «**θητεία ευκαιρία**» από τα υπουργικά επιτελεία στην προσπάθειά τους να συνδέσουν στρατιωτική θητεία και επαγγελματική κατάρτιση δεν είναι καθόλου τυχαία. Το νέο νομοσχέδιο, όντως, αποτελεί μια δυναμική ευκαιρία για το καπιταλιστικό κράτος να εξασφαλίσει πως το εγχώριο εργατικό δυναμικό θα είναι **πρόθυμο** να αποδεχθεί τη συμπίεση του μισθού στο διηνεκές, ακριβώς επειδή είναι **έτοιμο** να πάει στον πόλεμο. Πάντα, όμως, στις καπιταλιστικές κοινωνίες ό,τι είναι ευκαιρία για τους καπιταλιστές είναι ευκαιρία και για το προλεταριάτο.

Και είναι μιας πρώτης τάξεως ευκαιρία για μας -το κάνουν άλλωστε και οι αντίπαλοι μας- να αξιοποιήσουμε τη γνώση που αντλούμε από τα τεκταινόμενα στα πολεμικά μέτωπα της τελευταίας πενταετίας. Να αξιοποιήσουμε την ως τώρα **διεθνιστική/αντιπολεμική** μας δράση (δημόσια καταγραφή των εμπειριών των στρατευμένων, δίκτυα στήριξης αρνητών και ανυπότακτων, υλική και ουσιαστική στήριξη λιποτακτών, αντιπολεμική παρέμβαση στον δημόσιο χώρο και στους χώρους εργασίας με αντιπολεμική προπαγάνδα μέσα από ψηφιακά δίκτυα και κινηματική αντιπληροφόρηση), όχι απλά για να είμαστε έτοιμοι σε μια πολεμική συγκυρία, αλλά για να δείξουμε ότι ακόμα και στη λιγότερο φρικιαστική συνθήκη της καπιταλιστικής ειρήνης ο περιορισμός της ζωής μας στην απλή επιβίωση ισοδυναμεί πράγματι με έναν ενδεχόμενο θάνατο.

Γιατί αν ζητήσουμε οριζόντιες αυξήσεις στους μισθούς ανάλογες των αναγκών μας, δεν θα μπορούν να στείλουν κανένα γιωτά να δουλέψει για ψίχουλα.

Γιατί αν ζητήσουμε γενναία αύξηση των αναπαραγωγικών δαπανών, δεν θα τους μείνει φράγκο για όπλα και πολεμικά γκατζετάκια.

Γιατί αν ζητήσουμε μόνιμο υγειονομικό/νοσηλευτικό προσωπικό, δεν θα πάει καμιά προλετάρια να δουλέψει για τον στρατό υπό την πίεση του βιοπορισμού.

Γιατί αν αρνηθούμε την αξιολόγηση στα σχολεία και στα νοσοκομεία, δε θα δεχτούμε να μας αξιολογήσουν ως εργατικό δυναμικό με βάση το αν υπηρετήσαμε την πατρίδα.

Γιατί αν λουφάrouμε σε μια δουλειά που μας σκοτώνει λίγο λίγο κάθε μέρα, δεν θα δεχτούμε να υπηρετήσουμε την πατρίδα και να μπούμε μια και καλή στο χώμα.

Κι όλα αυτά στο τέλος της ημέρας δεν είναι ούτε ηθική αρετή, ούτε υπόθεση μιας χούφτας πολιτικοποιημένων ιδεολόγων με αντεθνική συνείδηση. Είναι ζητήματα της καθημερινής ταξικής πάλης και αφορούν την εργατική τάξη στο σύνολό της. Επειδή ίσως να μην υπάρχει διαφυγή από τη φρίκη του πολέμου, ας ψάξουμε διεξόδους διαφυγής από την καπιταλιστική ειρήνη.

Λιποτάκτ(ρι)ες της καπιταλιστικής ειρήνης
7/1/2026
<https://capitalistpeacedeserters.noblogs.org/>